

ARMĒNIJA

VELOCEĻOJUMS

PRIEKŠVĀRDS

Tā kā Viesturs bija sekojis līdzī mūsu iepriekšējiem velobraucieniem, tad nu beidzot nobrieda arī pats tos piedzīvot, kā saka, labs nāk ar gaidīšanu, silts ar sildīšanu.

Rudeni jau noslēdzām mutisku vienošanos, ka brauciens būs, un ziemā, lai visu laicīgi varētu saplānot, norezervējām trīs avio-biļetes: man, Viesturam un Didzim uz Gruzijas galvaspilsētu Tbilisi, jo lētu reisu no Rīgas uz Erevānu nevarēju sakombinēt. Pavasarī no ziemas miega pamodās arī Bimba, un tā kā lidot, kā mēs caur Stambulu viņam negribējās, un Airbaltic biļetēm uz to brīdi bija akcija, tad Bimba nopirka biļetes uz tiešo reisu Rīga-Tbilisi. Pēc plāna Gruzijas galvaspilsētā mēs ierodamies gandrīz vienlaicīgi, toties mājās braucam ar vienas dienas starpību. Izbraukšanas datumus mēģinājām saskaņot ar Viestura velo-gonku kalendāru, kā arī protams ņemot vērā pārējo dalībnieku darba un brīvā laika grafikiem.

Turkish Airlines kompānijai varēja saplānot arī tā, ka, ja pa vidu reisiem ir daudz stundas, kas jāgaida, tad var piedalīties bezmaksas ekskursijā pa Stambulu. Un ņemot vērā Bimbās ātrāko izbraukšanu uz mājām, mums paliek arī laiks, lai nedaudz apskatītu Gruzijas smukumus. Plānojot velo maršrutu, mēģināju iekļaut dažādus scenārijus,

gan ar vilcienu, gan taksi, bet beigās paliku pie garā, sportiskā varianta, un krīzes gadījumā, tad meklētu uz vietas, kā to risināt. Noteikti gribēju vairākas nakts nakšņot teltīs, tāpēc cik vien tas bija iespējams centos tos iekļaut. Pameklēju informāciju internetā, kā citi velotūristi šeit ceļojuši, un pārāk karstos punktus, kur kāds varētu uzbliezt ar automātu pa mūsu neaizsargātajām pakajām, maršrutā neieplānoju. Vasarā parādījās ziņas, ka dažos reģionos uzplaiksnījusi baissa mēra infekcija, tāpēc tas arī ieviesa mazas korekcijas, caur kādiem ciematiņiem īsti braukt vai nebraukt.

Katrā ziņā kaut kāda pieredzīte no iepriekšējiem braucieniem jau bija uzkrāta, fiziskais stāvoklis puslīdz apmierinošs, līdz ar to bijām gatavi jaunajiem piedzīvojumiem.

Māris Kārkliņš

Galvenais redaktors
Velo-ceļojumu žurnāls

CEĻOJUMA PIRMĀ DIENA 120 KM

Izrādās Turkish Airlines arī ekonomiskajā klasē pasažieriem dod ēst, kā dzērienus var izvēlēties arī vīnu vai alu. Turpmāk lidošu tikai ar šo aviokompāniju.

Viesturs nav lidojis kopš armijas laikiem, tāpēc šāda attieksme var radīt maldīgu priekšstatu par lidošanu mūsdienās. Izņemot Bimbū, mēs ar Didzi un Viesturu braucam caur Stambulu. Stambulas lidostā vēl aizejam apēst picu un izdzert pasaulē vienu no dārgākajiem aliem. Tbilisi reiss drusku kavējās, arī pasu pārbaude Tbilisi lidostā paņēma kādu stundu, jo kaut kāds pustūkstotis ir izdomājis tieši šajā rītā atbraukt uz šo foršo valsti.

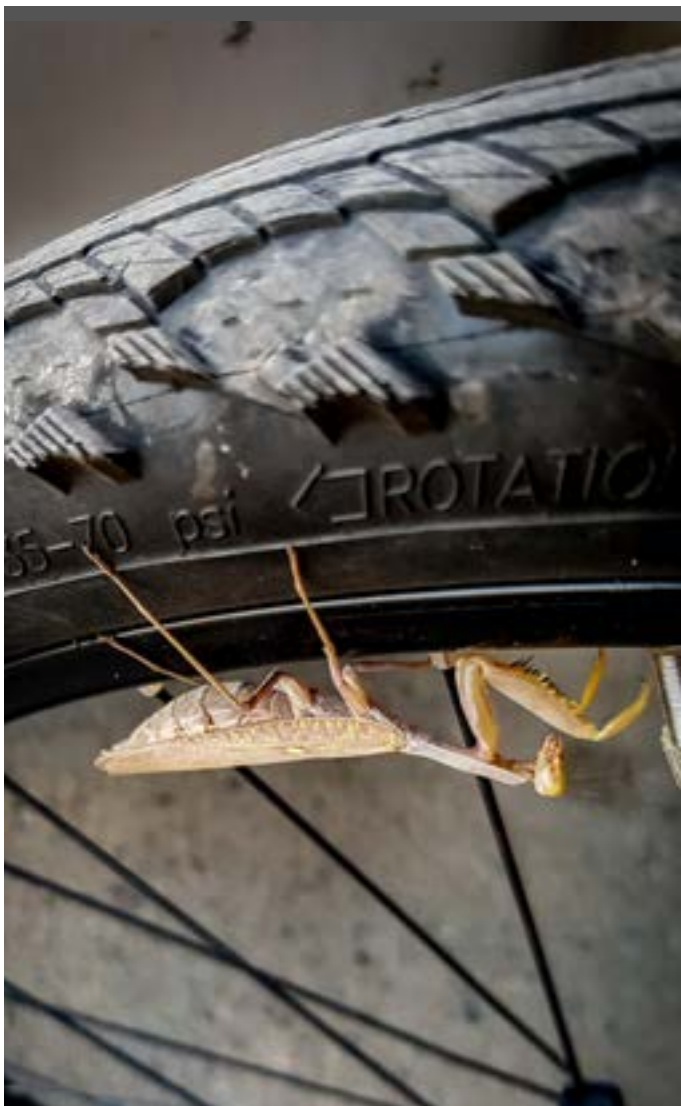
Bimba jau pārgaidījies, guļot lidostā zem trepēm. Mums ar tā gribētos, jo gulēts nav gandrīz nemaz. Otrajā reisā, kad biju tikko iesnauadies, turku stjuarti jau stiepja alu un lazanju. Montējot, maziņš izbīlis, ka manam ritenim negrozās stūre, pēc 50 min čakarēšanās saprotam, ka apakšējais gultnis nav savā vietā. Velokastes nobāžam lidostā aiz būdiņas, bet nekādas lielas cerības neloloju, ka tās tur vēl būs.

Lai izbrauktu uz Armēnijas ceļu, vai nu jābrauc cauri Tbilisi centram, vai nu upe jāšķērso pa dzelceļa tiltu. Satiksme liela. Braucam diezgan naski, bet drusku, drusku kavējam, jo jānobrauc 120 km. Pa ceļam paēdam kafejnīcā, ko iesaka vietējie taksisti. No ārpuses grūti pateikt, ka te ir laba vieta, kur paēst, bet īpašniece no Dombasa ir laba saimniece. 10 eur par pusdienām ar alu un tarhūnu stipri kontrastē ar Turcijas lidostu cenām.

Uz Gruzijas robežas ejam visiem garām, kas izraisa neapmierinātību no tām mašīnām, kas gaida rindā. Savukārt uz Armēnijas robežas vispirms iestājamies rindā ar dažām mašīnām, bet tomēr Bimbam ar Viesturu liekās, ka nekas nenotiek, un jāiet skatīties, un tad sanāk, ka esam aizlīduši priekšā citai rindai, un cilvēki jau rindā paliek šausmīgi neapmierināti, pīpina, lamājās, domāju nāks pat kauties.

“Ja tu esi izrakstīts no trakonama, tas vēl nenožīmē, ka esi izārstēts. Varbūt vienkārši esi kļuvis tāds pats kā visi citi.”

— Paulu Koelju

▣ KANCHAQAR KEMPINGS

Pēc robežu šķērsošanas, mainot naudu, kļūstam teju miljonāri. Ceļi gan te uzreiz paliek daudz sliktāki. Izskatās arī viss pārējais pašvakāks. Mašīnu joprojām daudz, un vairums nobrauc garām diezgan tuvu. No viena kamaza pat skrienu prom no ceļa, jo tas brauc tieši virsū, labi, ka man dzirde laba, un acis pakausī. Lai tiktu pašā vakarā uz kempingu, 3 km jābrauc kalnā. Visiem jau smags sagurums, un lēnām paliek tumšāks. Pie kempinga Didzis ar Viesturu aizskrien vēl uz netālo viesnīcu, bet par laimi, tur iekšā viņus nēlaiž. Īsti ēst un dzert nav ko, iztiekam ar Bimbam krājumiem un Rīgas balzāmu. Ir jau pavēss, un pēc dušas visas drēbes, kas man ir, savēlku mugurā. Miegš nāk nenormāli, tāpēc aturbos jau gandrīz pie telts ieejas.

FOTOGRĀFI
Māris & Bimba

VIETAS
Gruzija, Tbilisi - Armēnija, Kanchaqar kempings

CEĻOJUMA OTRĀ DIENA 63 KM

Pa nakti ejot pačurāt, sapinos Viestura un Bimbasa telts striķos, tā kā Viesturs izskrēja ārā skatīties, vai kāds nesper mūsu riteņus. Notēloju, ka tas nebija es, un palikām pie tā, ka saimnieks nācis gaismu izslēgt.

Rīta gaismā beidzot ieraudzījām, cik krutā kempingā esam gulējuši. Īpaši nespējamies, Bimba uztaisa brokastis, žāvējam teltis, baudām sestdienu.

Ap pusdienlaiku esam izkasījušies, un braucam skatīties tuvējo klosteri. Kā atbraucām, tā uzreiz jau visas tantiņas, kas tirgo suvenīrus, mums apkārt, cienā ar limonādi, sargā mūsu riteņus, kamēr apskatām klosteri.

Beigu beigās nopērkam izšūtus ar Armēnijas alfabētu dvieļus, un prombraucot vēl pusstundu norunājām ar armēņu ekskursantu, kas mūs uzaicina ciemos Erevānā, telefonu arī pierakstām. Ceļu remontē, tāpēc pārāk ātri uz priekšu neiet. Protams aprunājamies ar visiem pārdevējiem, un citiem vietējiem pie veikala.

Ātri tuvojās vakars, bet kalni paliek arvien stāvāki un stāvāki. Vanadzorā kempingu neatradām. Tāpēc ķērāmies pie hoteru meklēšanas, un netālu par 50 eur tikām pie LYX numuriņa. Izlozējot gultasvietas, Bimbam tika razkladuška, Didzim divāns, mums ar Viesturu divguļamā. Vakariņas paēdām armēņu kebabnīcā, ar abiem īpašniekiem norunājām visu vakaru. Vienam puisim tūlīt 18 gadu, jāiet dienēt, var pagarināt dienestu no diviem uz trim gadiem, par to piemaksā 10000 eur, bet, tad parasti sūta uz karstajiem punktiem, kas, protams, nav tā vērts. Mājupejot nopirkām divus vīnus un alu ar limonādi, vakarā klausāmies Bimbasa dzīvestāstus.

“Ieklausīšanās ir labākais veids, kā atklāt kaut ko interesantu.”

— Paulu Koelju

▣ HAGHPAT KLOSTERIS & ALAVERDI VARA RŪPNĪCA

▣ PUSDIENAS LAUKU VEIKALIŅĀ & VIESNĪCA

FOTOGRĀFI

Māris & Bimba

VIETAS

Armēnija, Kanchaqar kempings - Vanadzora

CEĻOJUMA TRĒŠĀ DIENA 48 KM

4 zvaigžņu hotelis tomēr ir 4 zvaigžņu hotelis, guļam līdz pat 8:00. Mūsu istabā izrādās nemaz nav logu, tumšs, un Bimba arī apbrīnojami klusi čubinās pa savu gultu. Naktī viņam sākās panika, ka nevarot lāgā paspēt uz tualeti, iedevu divus sorbeksus, par laimi, viss pārgāja.

Pirmie piecpadsmit kilometri tikai pret kalnu. Laiks labs, ne karsts, ne auksts. Šodien mašīnu mazāk nekā darba dienās, bet armēņi tomēr strādīgi, daudzi rukā arī svētdienā. Izskatās, ka drīz būs jauns asfalts, bet pagaidām nemitīgi jāizvairās no bedrēm.

Pēcpusdienā tiekam līdz Dilijan pilsētai. Taksisti parāda labāko krogu šeit. Un ir arī labākais. Dārgs, bet bija tā vērts. Meklējot kempingu un vadoties pēc google map aizbraucam šķērsam. Esam nonākuši pilnīgā ģerevņā. Saskrien bērnu bars, prasa iedot izbaukt. Vietējie, mutēm vaļā, skatās, kas te atbraukuši. Aprunājamies ar katru bobika braucēju. Finālā esam tikuši pie 5 zvaigžņu hoteļa, komplektā ar govju kūti. Ar Viesturu aizbraucam pēc šmigas un zacenes. Bimba ar Didzi pa to laiku kopā ar saimnieku piebeidz otro mūsu Rīgas balzāmu. Vakarā ar Viesturu uztaisām trekingu pa kalniem. Tālu kalnos zibeņo. Skaists vakars, paliek arvien tumšāks un aukstāks.

PA CEĻAM UZ DILIJAN

5 ZVAIGŽŅU HOTELIS

Nākot atpakaļ cits saimnieks braucot ar Ņivu mājās pietur, parunājās, paprasa vai negribot rīt ar viņu izbaukt kalnos. Diemžēl atsakām, jo mums stingrs grafiks.

Vakarā izdzeram Mane konjaku un saimnieka šnabi. Ārā ap +10 grādi pēc Celsija. Rīt būs atkal smaga diena.

“Tur, kur mēs esam gaidīti, mēs vienmēr ierodamies laikus.”

— Paulu Koelju

FOTOGRĀFS

Māris

VIETAS

Armēnija, Vanadzora - Dilijan

CEĻOJUMA CETURTĀ DIENA 70 KM

Bimba nakti nogulēja zem galda, pie ledusskapja, kuram, vakar paverot durvis, izskrēja ārā raustīdamies konvulsijās.

Mēs trijātā nošnācām atsevišķā luxus istabiņā. Tā kā iepriekšējā vakarā nemanot pazuda armēņu konjaks un saimnieka šnabis, tad miegs nāca diezgan labi, un vispār kūts smaka ir kā vitamīni. Kā saimnieks vakar pateica, a kāpēc jāstrādā. Viņam 3 govīs, 2 teļi un visa ģimene ar mazbērniem dzīvo vienā mājā, pēc viņa prāta tas ir ok. Gan jau tā nav, bet dziļos laukos cilvēki dzīvo nenormāli nabadzīgi, parunājot, visiem ir kaut kāda cerība, ka jaunā valdība vērsīs kaut ko uz labo pusi. Bet pat normāli restorānu īpašnieki saka, ka esot par 50 gadiem atpalikuši no Baltijas valstīm.

No rīta drusku liņā, līdz ar to vakardienas dubļi ar šīs dienas govīm mēsliem ceļu pārvērtuši līdz nepazīšanai. Un, jo ātrāk brauc, jo vairāk sūdu uz somām un jakas.

Pēc pirmajiem 4 km lejup seko pusi dienas garš brauciens kalnā, ar finišu 2 km garā tunelī, kur, lai ietaupītu naudu, uztaisījuši to

maksimāli šauru, un uzlikuši zīmi 40 km/h, ko protams pilnīgi neviens neievēro, un trakākais, kad tev aiz muguras izmisīgi taurē smagais, bet tev taču nav kur sprukt. Izbraucot ārā visiem no uztraukuma krekli tek, bikses, cik sapratu palika sausas.

Tālāk jau, kā jau tuvāk galvaspilsētai, sabūvētas šosejas, un, tagad ceļš iet uz leju, ātrums reizēm sasniedz pat 60 km/h. Sevanas ezers pārsteidza, bija daudz skaistāks nekā gaidīju.

Tā kā neviens vairāk nebija ar mieru gulēt fermā, paņēmām divstāvu viesnīcas numuriņu Tsagadzoras kūrortā.

Vakariņas tuvējā restorānā, atsevišķā būdiņā, gan labi, gan ne tik labi, labi tas, ka var bļaut cik skaļi grib, slikti tas, ka pašiem jāliek mūzika, un Bimba arī neredzot skaistās oficiantes visu vakaru.

▣ VAKARIŅAS TSAGADZORAS KŪRORTĀ

Restorāna sakāmvārds

”kas negaida
tas neēd”

— Contra

FOTOGRĀFI

Māris & Viesturs

VIETAS

Armēnija, Dilijan - Tsagadzora

nevajag
nevajag
un pēkšņi vajag

-Contra

CELOJUMA PIEKTĀ DIENA 91 KM

Kā jau vakar solīja, brokastis mums iedeva pēc 9:30. Parunāju ar viesnīcas administratoru, jauns džeks, bet par Latviju kaut ko zināja, gan jūras robežas garumu, gan to, ka par satiksmes noteikumu pārkāpumiem mums dod soda punktus, arī Armēnijā tādu sistēmu tā kā grasoties ieviest. Kā parasti aizsākām tēmu par cilvēku nevienlīdzību, Armēnijā esot ultra bagāti cilvēki, bet daudzi, kam jāiztiek ar 50 eur mēnesī.

Šodien pretvēja un kanjonu diena. Esam jau atklīmatizējušies, un pie vides un cilvēkiem pieraduši. Pa ceļam ieejam veikalos, lai nopirktu alu, limonādi vai ko ēdamu. Vienā veikalā paņemu limonādi, jāmaksā 120 dramī, bet man mazākā naudas vienība - 10000, teicu, ka aiziešu uz velosipēdu, tur man sīkāka nauda, bet man aiz muguras armēnis pasaka, ka samaksās, ko arī izdarīja. Nedaudz apjuku, un pateicu paldies. Armēnijas galvaspilsētai pabraucām garām, tās apskate pēc 2 dienām. Pa ceļam uz kempingu pirms Gegharda klostera,

redzējām kūlas ugunsgrēku un avāriju ar 3 automašīnām. Beidzot ieraudzījām Ararata kalnu. Katrā pieturā piebarojam suņus, bet tāpat atrodās eksemplāri, kas sapņo iekosties riteņbraucēju garšīgajās kājās. Sauli pēkšņi nomaina lietū, un tā kā visi ceļi ir noklāti ar govs sūdiem, tad nobraucot pa peļķēm, arī mēs tiekam iesmaržināti ar šo jauko aromātu.

Mēs sadalāmies, katrs brauc savā tempā, arī lietū pārmaiņus līst. Viesturu vienā brīdī kāds armēnis iesauc pie sevis un cienā ar tēju.

Ap 18:00 paliek pavisam tumšs. Līdz kempingam vēl vairāki kilometri, un Bimba paziņo, ka viņam mīksta. Pukstēdams stumj savu velosipēdu uz kempingu, labi, ka ceļš visu laiku ir pret kalnu, tāpēc to sasniedzam visi vienlaicīgi.

LAUKU VEIKALIŅŠ

Kempings izrādās pieder ārzemniekiem. Bet ir samērā kruts, un kontrastē ar pārējo apkārti. Īpašniece izrāda mums telts vietas, Bimba tāds neapmierināts prasa, kur tualete, kaut pats nupat riteni tam pastūmis garām. Ar mums runā angliiski, tāpēc jātulko pārējiem. Esam par vēlū vakariņām, bet tomēr mums tiek sarūpēts šašliks ar salātiem un blakšu zāli.

Parādās pirmās veselības problēmas, bet par laimi, tādas pašas, kā visas iepriekšējās reizes, un zāles ir līdzī. Atšķirībā no iepriekšējām naktsmitnēm, te ir samērā silts, un neesam vienīgie ar teltīm.

FOTOGRAFĒ

Māris & Viesturs

VIETAS

Armēnija, Tsagadzora - Gegharda

CEĻOJUMA SESTĀ DIENA 71 KM

Pamostamies holandiešu kempingā, te viss ir tik eiropisks, pat gaisma tualetē automātiski ieslēdzās un izslēdzās, ļoti smuks un kārtīgs, bet kaut kas tomēr par daudz.

Protams te tusē holandiešu un vācu pensionāri ar saviem kemperiem, pat līdz šejieni viņi jau atkūlušies. Pirms prombraukšanas pie manis pienāk kaimiņu telts puisis, izrādās polis, ar sievu apceļojot Armēniju, kā backpackeri, divas reizes bijis Kirkīzijā, esot ļoti paticis.

Pēc brokastīm, nu jau kā tradīcija, braucam uz klosteri. Laiks jauks un silts, te jau sākās Armēnijas siltākais gals.

Pēcpusdienā braucam caur tuksnesi uz Ararata kalna pusi. Pa ceļam pietājam pie ezeriņa, kur vietējie atpūšās un makšķerē. Divi onkuļi uz žiguļa bagāžnieka ēd pusdienas, kā parasti sākām runāties, un tiekam uzaicināti arī kaut ko iekost. Armēņi ir nenormāli viesmīlīgi.

Tiekam līdz nākošajam veikalam, 3 km pirms klostera ar skatu uz Araratu.

Un liktens lēma, ka veikala īpašnieks uzprasīja, vai kāds nevarot viņam pieslēgt printerus, esot šodien nopircis. Protams Bimba mani noprezentē, un turpmākās 2 h es instalēju armēnim printerus. Paliek arvien tumšāks, un saku viņam, ka mums vajag hoteli. Artūrs, tā sauc veikala īpašnieku, sāk zvanīt, gan uz hoteli, ko biju noskatījis, gan saviem čomiem. Tuvākais hotelis izrādās ir šausmīgi dārgs, labāk braukt uz to, kas pie lielās šosejas, un vispār viņš esot sarunājis, ja vāksimies iekšā pēc pusnakts, būs 2x lētāk. Izeju ārā, un ieraugu, ka Bimba pa šo laiku ticis pie Ararata pudeles, un principā ir absolūti nekontrolējams. Domāju saukt taksī, bet tomēr ar šausmām redzu, ka Bimba uzsācis ceļu uz hoteli.

Pie lielās šosejas mums stress strauji pieaug, jo mašīnu daudz, un visas brauc ātri, bet, kā, lai novaktē tādu lāci. Kaut kā tiekam pāri šosejas otrajā pusē. Visi uzvilkti un nervozi, izņemot protams Bimbu. Vēl 3 km līdz hotelim. Bimba mūs neklausā, un atsakās stumt riteni. Uzsēžās, un nenormāli ātri sāk braukt, ik pa laikam izmetot loku pa šosejas vidu. Mums pāris sirmu matu vairāk. Viesturs dzenās pakal, bet Bimba, kā viesulis padrāzās garām hotelim un brauc tik tālāk. Vienu brīdi tomēr attopās un apstājās. Dodamies atpakaļ. Hotelī mūs jau gaida, un tiekam pie numuriņa. Vakariņās neejam, jo Bimba tik dejo, dzied, dzer alu un ēd tomātus, kurus arī paspējām uz šosejas nopirkt, pārdevēja ar tādām baltām acīm uz mums vien noskatījās. Vēlu vakarā Bimba ir nomazgājies un aizsūtām viņu beidzot gulēt. Pa smart televizoru klausāmies Prāta Vētru. Viesturs ar Didzi aiziet vakariņās, ceru vēlāk piebiedroties.

Tikai vārguļi guļ ar seju salātos, stiprākajiem ģimis ir desertā.

— spoki.lv

Šodien karstā diena, un Bimba nēlaiž garām nevienu veikalu. Tā kā kilometru nav pārāk daudz, un visi gandrīz no kalna, Bimba izlēma paņemt plato vakaru.

Viesturam pēc tuksneša brauciena priekšējā riepa tukša, un, kā par nelaimi tur pat tusē arī vietējie “džeki”, un Bimba to protams garām nēlaiž, un, kad esam gatavi braukt tālāk, viens jau ir 5x sadzēris ar tiem tuvbrālības. Pa ceļam ieraugam baznīcu, kas arī ļoti netipiski. Izrādās 5 gadus atpakaļ uzcēluši, jo šajā Armēnijas daļā nav baznīcu. Mācītājs mums vācu valodā šo to pastāsta, par to atstājam suvenīru no Latvijas.

FOTOGRĀFI

Māris & Bimba

VIETAS

Armēnija, Gegharda - Ararats

CEĻOJUMA SEPTĪTĀ DIENA 63 KM

Paldies dievam visi esam dzīvi, vislielākais prieks jau par Bimbu. Viesturs šonakt sargāja rīteņus un gulēja mūsu viesistabā uz grīdas, kamēr Bimbam vienam pašam divvietīgā gultā.

Vispār vēl no rīta brīnījāties, kā mums tā veiksmīgi sanāca Bimbu iespundēt istabiņā uz visu nakti. Vakarā ar Didzi un Viesturu tā jauki pasēdējām hoteļa restorānā. Sadraudzējamies ar viesmīli, viņa mums pastāstīja, ka esot no Gyumri pilsētas, tieši uz kuru pēc divām dienām domājām braukt. Tur obligāti esot jāredz akmens ar caurumu, kuram skatoties cauri piepildās vēlēsšanās. Viesturs puspudeli viņa izdzēris vēl piedāvāja manu un Didža dēlu

par sievu, tikai esot drusku jāpagaida, un cik sapratu, tā neesot problēma. Uzrakstīju FB labu atsauksmi, nezinu vai dēļ tā vai varbūt dēļ tā džeka, kam instalēju printerus, restorāna viesmīle mums vēlāk uz numuriņu atnesa saldus pīrādziņus, un izrādās arī tas vakardienas granātābolu vīns tika mums uzsaukts. Nu jau kā tradīcija no rīta braucam apskatīt kādu klosteri, šoreiz ar Araratu kalniem fonā. Pie klostera satiekam vēl vienu velo grupu. Bimba, kā parasti sit kanti visām meitenēm pēc kārtas. Runājāties ar sievieti, kura kādreiz dzīvojusi Rīgā, Pļavniekos, tagad Kalifornijā. Cik saprotu vīrs dien armijā, bet viņa tik vandās apkārt pa pasauli, nu jau 4 mēnešus nav bijusi mājās,

ARARATA KALNS

tagad pabeigs tūri, un, tad lidos pie sava karavīra. Braucot prom no klostera satiekam velo grupu otrreiz. Atdodam atrastos velocimdus. Bimba izprasa no visām smukākajām meitenēm bučas. Un, tad vēl trešo reizi satiekot, dāma pastāsta, ka kaut kādos tur Armēnijas kalnos vienu poli lācis esot saplosījis, un tur pagaidām nevarot braukt. Pati esot braukusi ar riteni arī Kirkīzijā, bet nav paticis, daudz interesantāk tur esot kāpt kalnos ar kājām.

Mežonīgā ātrumā aiztešamies uz Erevānu. Ir diezgan karsts. Galvaspilsētā auto satiksme stipri intensīvāka.

Pie dzelzceļa stacijas konstatēju, ka mans armēņu internets ir iztērēts. Par laimi dzelzceļa stacijā wifi ir par brīvu. Norezervējam caur booking.com viesu māju, un jau pamatīgā karstumā braucam uz to. Bet, izrādās vietu nav. Vietējā veikaliņā, man pārdevējs palīdz papildināt telefona kartiņu. Un mēģinām vēlreiz. Bimba par 85 eur gulēt atsakās, tāpēc braucam uz 10 km attālo Grand Villa. Ceļš šaurs, satiksme milzīga, nežēlīgi karsē, un visu laiku pret kalnu.

Izraudzītā Villa pārsniedza visas mūsu ekspektācijas. Gandrīz katram tika pa istabai, arī milzīgs balkons, foajē un baseins. Tā vien niezēja uzprasīt, kādā sakarā džeks izīrē istabiņas tādā mājā: marmora trepes, īsts parkets u.t.t., un par to visu ~ 45 eur ieskaitot brokastis četriem kuļļiem.

BIJUSĪ RĪDZINIECE

Vakarā aizbraucam skatīties Erevānas centru. Ar yandex programmu izsaucam taksi, kas par 2 eur pusstundu mūs ved uz centru. Taksists esot deportēts no Maskavas, dēļ administratīvajiem sodiem par satiksmes pārkāpumiem. Centrs stipri atšķirās no tuvās apkārtnes. Ir sakārtots, smuks, ne ar ko neatšķirās no citu valstu galvaspilsētām. Daudz tūristu. Satiekam vēl vienu latviešu grupu. Dzīvojot hostelī, un katru dienu tiekot vadāti apkārt, lai staigātu pa kalniem. Arī zināja par to lāci, un viņiem esot pat atcelta ekskursija uz tiem kalniem.

Fotografējamies ar visām skulptūrām pēc kārtas. Vienu skaistu armēnijas meiteni Bimba izprašāja par blakus esošo tēvaiņa izlējumu. Paēdam, diezgan labā restorānā, svētku vakariņas. Uz kāpjām atpakaļ Kaskādē, un ar yandexu par 2 eur, atbraucām mājās, šoreiz ņēmām dārgāku taksi - BMW, jo daži bija pat ar mieru vest par 1 eur. Tā arī nesapratām, kur te bizness. Taksistu navigācija ieveda stāvā tupikā, šķendējās, ka tikko nopircis jaunu, dārgu Xiomi telefonu, bet tāpat rādot muļķības. Pārsteidz viņu miers un savstarpējā komunicēšana. Braucot atpakaļgaitā no tupika, viņš paspēj vēl apstāties un aprunāties ar vietējiem,

kamēr jau cits taksis gaida uz mums, jo esam nobloķējuši ceļu. Tāpat kā prombraucot, uz 3 joslu ceļa milzīgs sastrēgums, kur vispirms 2 joslas aizņemtas, jo vienam noslāpusi mašīna, bet otrs dod tam piepīpēt.

FOTOGRĀFI
Māris & Bimba

VIETAS
Armēnija, Ararats - Erevāna

CEĻOJUMA ASTOTĀ DIENA 130 KM

No rīta pamostamies savā villā, pamazām čubināmies, Bimbu vispār dzirdēt nevar, viņam sava istabiņa, gulta ar Makvīna segu, virtuvīte un pat plīšu sunītis.

Saimnieks pirms sarunātā laika uztaisījis brokastis un saklājis galdu viesistabā. Pilnīgi nevar saprast, kas viņš par putnu. Runā labi, gan anglicki, gan krieviski, un vispār valoda tīra, jūtams, ka ir diezgan inteliģents, asprātīgi atbild uz mūsu provokatīvajiem jokiem. Un tā māja ar glaunajām marmora trepēm, un smuko parketu izskatās pārāk kruta. Varbūt džeks meklē sev sievu, izīrējot sava bagātā onkuļa īpašumu?

Ap 9:00 izbraucot Erevānas ielās jūtams, ka daudzi brauc uz darbu, mikriņi un autobusi maisās mums pa priekšu, stresīgš ir, jo joslu daudz. Labi, ka vakar uzbraucām kalnā, tagad tikai jāripiņa lejā, un var turēt pieklājīgu ātrumu. Lai vai kā skatāmies gps, tomēr pašaujam garām pagriezienam, bet nu ātri attopamies, un atbraucam atpakaļ pa citu mazu ieliņu. Papildus luksoforiem satiksme krustojumā palīdz regulēt arī divi ceļa policisti.

Šodien iepļānota diezgan gara distance, tāpēc mēs ar Viesturu pārējos steidzinām, Bimbam īsti tas nepatīk, jo viņš taču gribot baudīt atvaļinājumu, nevis drāzties pa galvu un kaklu nezin uz kuriem.

Pirmā lielākā pietura mums pie Armēnijas alfabēta. Pa ceļam nevarēju pabraukt garām tantei, kas tirgoja zemenes. Es gribēju vienu kulīti, bet mazākā deva bija bloda, neko darīt, nopirku un uzsēju uz riteņa. Prombraucot pienāk divi pensionāri parunāties, izrādās amerikāņi no Kalifornijas, kas prezidentu Trampu uzskata par ākstu.

“Īsta gudrība daudz vārdu neprasa.”

— Ļevs Tolstojs

PIE ARMĒŅU ALFABĒTA

Pie viena veikala satiekam citu velo grupu. Braucot jau 3 nedēļas, sākuši no Kutaisi, vēl nedēļa palikusi, vācieši. Kopējie kilometri tikai nedaudz vairāk, kā mums pa 10 dienām. Ja rīts bija samērā viegls, tad pēcpusdienā, pagriežoties pret vēju, un, tā kā esam augstu kalnos, un ceļš lēzeni iet augšup, paliek diezgan smagi.

Ciematī augstkalnē izskatās bēdīgi, domāju pat PSRS laikos, cilvēki te dzīvoja labāk.

Bimbu moca “ātrās kājas”, pats vēl pa ceļam izbičojis no ceļmaltīrģotājiem plūmes, varbūt, lai process notiktu vēl ātrāk. Pagriezienam pa kreisi Viesturs ir aizsāvējis garām. Ar ceturto piegājienu, man izdodās viņu sazvanīt, par laimi, ir ticis tikai līdz nākošajam ciematam 2 km attālumā. Pa to laiku, jau viņam vietējie džeki piedāvājuši nopirkt riteni, kad sapratuši, ka nevis 2000 dramu, bet 2000 dolāru būs jāmaksā, tad atteikušies. Citi puišēļi ar ņīvu nobraukuši no Aragata kalna, kad Viesturs prasījis, vai vecāki iedevuši mašīnu pabraukāties, jo puikām izskatījās labi, ja 10 gadi, tad atbildējuši, ka krieviski nesaprot, kaut arī, uz jautājumu, kas tas par kalnu, diezgan pareizi atbildējuši.

FOTOGRĀFI

Māris & Bimba

VIETAS

Armēnija, Erevāna - Gyumri

CIEMATINŠ ARAGACS VULKĀNĀ PAKĀJĒ

Gyumri pilsētu sasniedzam jau pilnīgā tumsā. Bimba ar mani nerunā, jo nesekoju viņa piemēram apklausīnot visus Artik ciemata iedzīvotājus, vai nav kāds īsāks ceļš uz pilsētu.

Pieslēdzu internetu, un norezervēju hoteli, kas izrādās ir tepat aiz stūra. Hotelis jauns, bet dīvains, ir daudz visādu palīgtelpu, milzīgs foejē, bet pašas istabiņas maziņas, un gultas izskatās, ka iepirkas no kādas bankrotējušu hotelu izsoles.

Tuvējā 24x7 veikalā iepērkam vīnus un pārtiku. Līdz pusnaktij nosēžam viesnīcas virtuvītē, izdzeram alu un vīnus, un apēdam pusdienu pārpalikumus, ko pieredzējušais Bimba sastūķējis savā mazajā plastmasas blodiņā.

Rīt atkal plānojās smaga diena, jo izrādās šodien ir piektdiena nevis ceturtdiena, un viena diena no mana plāna kaut kur ir pačibējusi.

Ja viss šķiet kārtībā, Jūs noteikti neesiet kaut ko pamanījis

— Mērfija likumi

“Drīz vienīgais politkorektuma
cenzūrai nepakļautais informācijas
nesējs paliks sēta.”

— Zirnis joko

šejieni, izprasām atļauju vismaz uzkāpt tuvākajā pakalniņā, un tieši, tad ceļās gaisa baloni un lec saule, safočējāties, un drošībnieki vienu brīdi kaut ko sāk uz mums dūsmīgi runāt, fiksi skrienam lejā, un caur vecpilsētu braucam prom.

Kaut kā sākumā aizšaujam tomēr pa garāko ceļu, it kā gribējās saraut divu dienu normu, bet 170 km laikam būs par daudz.

Armēnijā arī rudens. Gleznainas nogāzes. Vietām uzliets pilnīgi jauns asfalts, bet pārsvarā vecais, vai nokasītais, tā kā nobraucienos pārāk aizrauties ar ātrumu rekordu uzstādīšanu nevajadzētu. Nonākot pie tuneļa Viesturam izrādās mīksta. Kamēr mainām riepu, tuneļa kontrolieris uzvāra mums kafiju, pietur arī viena mašīna, un prasa, vai nevajag palīdzēt. Uzzinām, ka kaimiņi azerbaidžāņi dzerot pārsvarā tēju, tāpēc, ka viņiem ūdens smaržojot pēc naftas.

Līdz pusdienu laikam esam noripinājuši jau 70 km. It kā daudz, bet vienalga par maz. Paēdam, un sākam šturmet kalnu pāreju Gruzijas virzienā. Kalna galā restorāns un 2 km garš tunelis. Bimba jau atradis divus čomus, ar kuriem finālā arī 7 reizes no-
fotčējās.

Pēc tuneļa ceļš pārsvarā iet lejup. Baudām Armēnijas rudeni. Pašā vakarā vēl uzsmidzina smalks lietutiņš, diezgan pavēss, ap +10 grādiem pēc celsija.

PIE TUNEĻA

Kalnu ciematiņos izteikts govs kūts aromāts, pa reizēm pakaļ padzenās kāds sunītis. Bet vispār lauki izskatās atpalikuši, un nolaisti.

Vakarā esam tikuši līdz vienīgajam hotelim Tashirā. Šovakar pēdējais vakars Armēnijā, un principā jau arī visai šī brīža piln-
jam sastāvam.

Didzis izvelk Bimbās Araratu, pārlietu kokakolas pudelē. Uzdzie-
dam dziesmas no radio 2 repertuāra. Vakars jauks, varētu tā
sēdēt visu vakaru, bet mums taču sporta nometne, rīt mūs gaida
Armēnijas - Gruzijas “hāņa simts”.

FOTOGRĀFI
Māris & Viesturs
VIETAS
Armēnija, Gyumri - Tashira

CEĻOJUMA
DEVĪTĀ DIENA
118 KM

Atpūta ir beigusies, sākās sporta nometne. Ceļamies 6:00 pēc
vietējā laika, trakākais, ka numuriņā nav ūdens, un pēc otrā
tualetes apmeklējuma, zobus tur tīrīt vairāk negribās.

Administratori vēl guļ. Otrā tualeti atrodam pirmajā stāvā, tur
un virtuvē atradām arī drusku ūdeni. Pirms septiņiem parādās
viesnīcas puisis, parunājām par maršrutu, riteņiem, kaut kā
ar viņiem ir vienkārši komunicēt. Izbraucam līdz ar saullēktu,
diezgan pavēss. Krustojumā stāv daudz policistu, viens angli-
ki mūs uzrunā, piebraucam klāt, pārejam uz krievu valodu, iz-
rādās šodien Armēņiem neatkarības diena, un to, ar visu valsts
prezidentu, svinēšot šeit Gyumri. Būšot visādi interesanti pasā-
kumi, vajagot palikt, sakām, ka mums pavisam nav laika, pat
piedāvāja mūs pēc tam aizvest uz Tbilisi par velti, domāju šādu
piedāvājumu policists var izteikt tikai Armēnijā.

Braucam uz cietoksni, visa pilsēta kā nosēta ar policistiem, pro-
tams iekšā apskatīt neļauj, izskatās, ka prezidents brauks tieši uz

CEĻOJUMA DEŠMITĀ DIENA 129 KM

Ceļamies agri, jau kuro dienu pēc kārtas. Īsi pirms septiņiem Bimba patausta savu priekšējo riepu, saka, ka lēnais mīksta, un nolemj nomainīt riepu. Viņam vakarā jāpaspēj uz lidostu, tāpēc drusku tāds satraucies.

Ārā diezgan pavēss ap +3 grādiem pēc celsija, tāpēc beidzot visi uzvelkam garo treniņtērpu. Līdz robežai asfalts labs, tāpēc atlikušos padsmīt kilometrus norīpinām ātri. Šis robežpunkts atšķirībā no iepriekšējā, ir pilnīgi tukšs, bez mums to šķērso tikai vēl viena mašīna. Armēnijas robežsargs ilgi skatās manā pasē, un nekādīgi nevar saprast, ka fotogrāfijā attēlotais ģimis pieder man.

Gruziņi ceļu līdz robežpunktam vēl nav noasfaltējuši, bet pamazām izskatās tam gatavojās, tāpēc pirmos padsmīt km braucam lēni un uzmanīgi. Skaistā ieplakā Viesturam atkal mīksta, un kamēr šis strādā, pārējie ietur brokastis.

Pēc kāda laika, bedraino grants ceļu nomaina labs asfalts, un tā kā ceļš pārsvarā iet lejup, uzņemam jau daudz pieklājīgu tempu.

Mūsu Armēnijas aplis noslēdzas Marneuli pilsētā. Apmeklējam to pašu veikalu un paēdam pusdienas tajā pašā krogā, kur pirms desmit dienām.

KROGS MARNEULI

Līdz Tbilisi itkā nav pārāk tālu, tikai kādi 40 kilometri, taču pamainījās mūsu braukšanas virziens, tagad pūš ļoti stiprs sānu vējš, un pārsvarā jābrauc pret kalnu. Tāpat kā turp braucot, satiksme milzīga, ļoti daudz fūres un smagās mašīnas, vieglie reizēm brauc trīs joslās, bet ceļš šaurs, un mums lāgā nav kur palikt. Vienu, smagu posmu mani Viesturs pavelk, Didzis ar Bimbu cīnās paši un atpalek.

Pie veikala gaidot, paspējam paēst un kārtīgi izrunāties ar vietējiem. Didzim šodien laikam smagākā diena, jāved arī telts, paliek arvien klusāks. Turpmākie padsmīt kilometri ir izcili grūti, sānu vējš vai vējš no fūrēm reizēm nopūš mūs no asfalta. Tāpat dažreiz fūres taurē, lai vācamies prom no ceļa. Ik pa laikam mēģinām pabraukt, pa malējo grants ceļu, labāk lēnāk, bet dzīvs, bet ilgi to nevar izturēt, un stūrējam atpakaļ uz asfalta.

Pie Tbilisi pilsētas robežas gaidot Bimbu, mēs ar Viesturu nopriežam, ka šis bija viens no visbīstamākajiem mūsu ceļojuma posmiem, ja ne pats bīstamākais, un arī tādā vējā Viesturs nekad dzīvē līdz šim nav braucis.

Lai vai kā Tbilisi iebraucam ar gaismu, un Bimba mūs ved pie sava drauga Važas, pirms tam jau viņu sazvanīja, un sarunāja, ka viņš mums pameklēs naktsmājas, jo pie viņa šoreiz viss pilns ar amerikāņiem.

Šī pilsēta nav draudzīga riteņbraucējiem, jo, lai tiktu ielas otrajā pusē, stiepjām tos pāri pa gājēju tiltiņu, par laimi, tam ir kaut kāda maliņa, un riteni var pa to pastumt, tas, gan prasa krietnu piepūli, jo reizēm ritenis tiek stumts gandrīz horizontālā leņķī gar tilta stikla margu. Didzim spēki iet uz beigām, paliek dusmīgāks, bet kaut kā vēl turās. Ir jāšķērso vēl viena iela, un to darām pa gājēju tuneli. Protams te arī nav nekādas sliedes, un saprotot, ka augšā riteni neuzstumšu, par laimi, kāds jauns puisis ar lielu fotoaparātu kaklā, pieķērās pie mana riteņa bagāžnieka, un veiksmīgi esam ielas otrajā pusē.

Tam ceļgalam, no kura Bimba zināja ceļu pie Važas, esam paskrējuši garām, tomēr pēc 7 cilvēku apkaušīnāšanas un vairākiem telefona zvaniem, esam krustojumā, kur mums netālu sarunātas naktsmājas. Važa mums paziņo, ka jāiet uz piekto elementu, kamēr mēs saprotam, kur tas ir, viņš jau ir nočāpojis lejā. Par 17 eur diennakti tiekam pie trīsvietīgas istabiņas pašā pilsētas centrā. Bimba sarunā, ka Važa viņu aizvedīs līdz lidostai, un aiziet tur izjaukt savu riteni. Kad esam nomazgājušies un riteņus salikuši istabiņā, jo trossīte ar ko slēdzam arī viesu mājas īpašnieci liekās par tievu. Sagaidām Bimbu, un ejam ieturēt vakariņas Važas ieteiktajā Hinkaļu mājas restorānā.

No Didža mutes nāk arvien mazāk vārdu, visvairāk runā Viesturs ar Bimbu. Didzis dzer alu, mēs trijātā izlokam pusotru litru Kindzmaruli vīnu, vēss un labs.

Promejot, Bimba izsaka vērtējumu šim braucienam, dodot 8.5 balles no 10, es īsti viņam neticu, jo pirmkārt esam noguruši viens no otra, pēdējās 3 dienas bija īpaši smagas, un arī viss ceļojums nebija fiziski viegls, tāpat Bimba šajā reģionā jau pabijis kādas 4 reizes, un daba viņu ne visai pārsteidz, kā arī esam tikai džeku kompānija, un tās dažas reizes, kad pagadās, kāda dāma, viņam ir stipri par maz, tāpat viņam nepatika, ka par daudz viņu audzina, un vēl FB nostuči visas izdarības, un pats galvenais, tā vietā, lai dažas dienas mēs kārtīgi atpūstos, kā jau atvaļinājumā, mums ir kaut kāda sporta nometne. Protams visi mēs paliekam vecāki, un šādas aktivitātes prasa arvien lielākus resursus, it sevišķi, jau, kad ir pāri 60.

Pēc restorāna Bimba mūs aizvelk pie Važas ciemos. Viņš arī ar sievu tik strādā un strādā, pats dzīvo ļoti pieticīgi, skatās vecu, vecu televizoru, pa visu sienu padomju laika sekcija, ir arī klavieres, kuras Bimba drusku paplinkšķina. Važa ar sievu jau ir apmēram Bimbības vecumā, ļoti sirsnīgi cilvēki, cik saprotu latvieši pie viņiem ir bieži viesi, un viņam pēc gruziņiem mēs esam otrie. Cienā mūs ar vīnu un augļiem, runājamies, pastāsta arī par kādu ļoti bēdīgu savas dzīves notikumu, jo ieprasījies par suņiem. Ap 12 nakti Bimba tiek aiztransportēts uz lidostu, Viesturs aiznes riteni līdz mašīnai, es ķiveri. Sarunājām, ja lidostā būs vēl mūsu velokastes, atvedis tās uz šejieni. Kad bijām jau krietni iesnaudušies Bimba priecīgs zvana, ka lidojot mājās, kastes Važa esot savācis, un Bimba samaksājis 20 eur, mazāk esot bijis kauns dot.

FOTOGRĀFI
Māris & Viesturs

VIETAS
Armēnija, Tashira - Gruzija, Tbilisi

CEĻOJUMA VIENPADSMITĀ DIENA 0 KM

Arvien izteiktāk sākam just nogurumu. Važu esam sarunājuši uz 9:00, ceļamies pēdējā brīdī, bet laikā esam uz ielas, pēc piecām minūtēm atbrauc arī mūsu gids.

Važam ir japāņu mašīna, kam spidometrs jau 3 reizes apgājis riņķī, bet nelūztot, stūre, gan labajā pusē, bet braukt tas netraucē. Mašīnai uzstādīta dabas gāzes iekārta, un vispirms iebraucam uzpildīties, visiem jākāpj ārā, jo balonā spiediens - milzīgs. Uzpildam tikai dažus litrus, jo pa nakti neesot bijusi elektrība, tāpēc nav pietiekami liela spiediena.

Tagad Tbilisi jau izskatās tāpat, kā daudzas eiropas pilsētas. Attīstība notiek ļoti strauji, gribētu teikt, ka izmaiņas kopš pagājušā gada, ir acīm redzamas. Važa stāsta, ka esot gan bijuši laiki, kad ēdienu gatavojuši ārā, visi kaimiņi kopā, gāzes neesot bijusi, elektrība pa naktīm slēgta ārā, viņam uz mājām bijuši atvilkti 4 kabeļi, jo visur elektrību neslēdza uzreiz ārā, vienai ielai līdz 21:00, citai līdz 22:00.

Pa ceļam paēdam ceļmalas kafejnīcā, viss jauns un moderns, arī bānis uzbūvēts tāds pats, kā Polijā.

Kā jau esam ieraduši, no rīta apmeklējam baznīcu. No kalna paverās elpu aizraujošs skats uz veco Gruzijas galvaspilsētu, bet Viesturu moka nelaba dūša, no tā, ka jābrauc ar mašīnu, vakar atkal tika dzerts vīns, un strauji nokritusi fiziskā slodze. Arī Didzim bēdīgāks prāts, kā nekā, atvaļinājums jau iet uz beigām. Pēc tam pa moderno bāni plēšam uz Staļina dzimto pilsētu Gori. Važa stāsta par redzamajiem bēgļu ciematiem, par seperātistu apgabaliem, par vēsturi, kariem, tuneli, viņš lieliski pārzin vēsturi, orientējās politikā.

Pēc PSRS sabrukšanas bija viens no aktīvākajiem cīnītājiem par valsts neatkarību, aicināts nākt politikā, bet atteicies, negribot smērēt rokas. Ja par Staļinu vēl pozitīvi izsakās Krievijā, tad Važa pateica, ka viņš neko labu pat Gruzijai nav izdarījis, un, piemēram, otrajā pasaules karā, vācieši līdz Gruzijai nav atnākuši, bet daudzi gruziņi tika nosūtīti uz fronti, un gāja bojā.

Apskatām vēl tuvākos skaistumus, Bimba jau te ir vandijies ar riteni, laukos cilvēki redzami maz, un gandrīz nav automašīnu, absolūti nevar salīdzināt ar to trakumu, kas notiek galvaspilsētā.

Važam dzīve bijusi raibu raibā, pa ceļam viņš mums pārstāsta savu biogrāfiju, kā studentu laikos ar moskvičā iebūvētām bākām vedis konjaku spirtu, par iegūto naudu nopircis volgu, tad vedis ar to, kamēr uzķēries. 90-tajos gados cigaretes, un vēl visvisādi biznesi. Beigās pat vagoniem tirgojis benzīnu un petroleju no Čečenijas. Visādi kari un varu maiņas biznesu nobēdzināja. Bet, tā kādu laiku bijis pat miljonārs. Stāsta par to, ka braukuši maksāt ar mašīnām, kam zem apšuvuma pārbāzts ar dollāriem, dēļ tā, ka jauna mašīna, bandīti noņēmuši, bet, kad paši mašīnu atguvuši, nauda vēl bijusi turpat.

Ar latviešiem, kas šeit nodarbojās ar humanitāro palīdzību, uztaisīja labu tūrisma biznesu, bet tie esot sapinušies ar kaut kādu krievu, kas tirgojis narkotikas. Beigu beigās policija visu atņēma, un latvieši aizmuka, kur nu kurais. Teica, ka gribot uzrakstīt grāmatu par savu biogrāfiju, es domāju, tur arī sprauga sižeta 'action' filma sanāktu. Brauc Važa ļoti pārliecināti, var teikt vēsi, ar pusaci skatās uz ceļu, ar pusaci uz mums. Uz acīm melnas saulesbrilles un salmu naģene, kā īsts Gruzīņu mafijas boss.

– Es esmu pūce.
– Vēlu ej gulēt un vēlu celies?
– Nē, zin', lidoju bez skaņas un ēdu peles

— Zirnis joko

FOTOGRĀFS
Māris
VIETAS
Gruzija, Tbilisi apkārtnē

Jaunībā, kad bija daudz naudas, dzīvojais, kā karalis, tagad biznesiem ir par vecu, negribās vairāk to stresu un klapatu.

Pa ceļam uz hosteli iebraucam vēl būvmateriālu veikalā, lai nopirktu plēvi ar ko satīt somas un riteņus, bet, lai aizvestu mūsu riteņus, mantas un mūs, viņam ir otra mašīna, kas, gan ir drusku jāsaremontē, tāpēc ieskrienam arī vienā pagalmā, kur atrodas vairākas remontdarbnīcas.

Bimba atsūta īsziņu, ka tūlīt izkāpšot Strenču stacijā, tātad veiksmīgi nokļuvis mājās.

Kad esam hotelī un sapakojuši riteņus, aizejam uz tuvējo veikaliņu pēc vīniem. Gruzija nav Armēnija, un cenas veikalos jau stipri līdzīgas mūsējām. Pēc tam vakariņas netālajā krodziņā.

Atnākot ap 22:00 uz istabiņu, sākam pakot somas, Didzis ieslēdz televizoru. Pēc kāda laika kaimiņu puisis saka, lai pagriežot

klusāk, jo sienas no papīra. Drusku pagriežam, bet tomēr esam daudz par skaļu, jo ap 23:00 nāk jau briesmīgi lamāties, un bija tā uzvilcies, ka domāju sāks arī kauties. Viņa meitene tāpat vēl krieviski nalamājās, un skaļi aizcērt mūsu istabiņas durvis. Komunicējam angliiski, valodā, ko saprot vēl tikai Didzis, bet vairāk izskatījās pēc nervoziem krieviem.

Pa to laiku, Važa sataisījis savu mašīnu, un atbraucis pakaļ mūsu kastēm. Tā, kā viņš nesaprot angliiski, brīnās, kas te par skandālu. Kaimiņam pasaku, ka mums vēl 10 minūtes, un mēs pabeigsim, beigu beigās aizgāja zobus griezdam. Važa teica, ka vajagot sadot tādām pa muti, lai nomierinās.

Atlikušo vakaru staigājam uz pirkstgaliem, un Didzis skatās televizoru, gandrīz bez skaņas.

“Troksnis mani tracina tikai tad, ja es nepiedalos tā izraisīšanā.”

— Zirnis joko

▣ MANTAS SAPAKOTAS

CEĻOJUMA DIVPADSMITĀ DIENA 0 KM

Vakardienas skandelētāji no rīta gul, tā arī nesapratām, vai viņiem, kā maziem bērniem jāguļ 14 h, vai arī vienkārši lohi.

Važa precīzi sarunātajā laikā piebraucis pie mūsu viesnīciņas durvīm ar savu busiņu. Ar mokām sabāžam savas kastes un somas, un iespiežamies paši. Pa ceļam uz lidostu mašīnu ap 7:30 praktiski nav, tikai policisti krustojumos. Važa stāsta, ka tiesības viņam atņemtas par dzeršanu, braucot ar kaut kādu izziņu, bet vajagot sameklēt labu advokātu, tad dabūšot atpakaļ, un tam viņam neesot naudas. Tbilisi lidostā atdodam somas, samaksājam par riteņu bagāžu, un ejam uz iekāpšanu.

Turkish airlines atkal klāj galdus, bet tā kā tās ir tikai brokastis, tad nav nekādu alkoholisku dzērienu.

Ar mazu nokavēšanos esam Stambulas lidostā, līdz bezmaksas ekskursijai vēl jāgaida 3 h, tāpēc ejam vēlreiz paēst. Kā jau Turcijā alus te ir šausmīgi dārgs, un vispār lidostās nekas nav lēts. Pirms 16:00 esam norunātajā vietā lidostā, bez mums vēl cilvēku 20-25. Mēs ar Viesturu pie krūtīm pielīmējam tūres atpazīšanas zīmes, Didzis pielipina to pie somas. Atnāk gids, jauns turku puisis, kā tikko izkāpis no skatloga, īsts meiteņu siržu lauzējs. Sākumā visus nosauc pēc saraksta, mums jāatsaucās, vārdi tik dažādi, tāpat, kā cilvēki.

▣ STAMBULA

“Mani besī tas, ka viss ir jau
tiktāl izbesījis, ka nekas
vairs nebesī.”

— Zirnis joko

Pēc tam iesēdina mūs jaunā autobusā, un pa milzīgu autobāni
ved uz centru. Dāvanā katram uz sēdekļa nolikts lakats-truba,
gan jau saimniecībā noderēs. Pēc stundas brauciena esam
centrā, personīgās mantas varot atstāt autobusā, jo ar to pašu
braukšot atpakaļ, no grupas nedrīkst atpalikt, ja gribot aiziet, tad
jāparaksta dokuments.

**Ar zilu karodziņu rokā, gids vispirms ved uz tirgu. Principā
fantastisks gājiens, lai nebūtu par bargu naudu jāiepērk
suvenīri lidostā, lūdzu, mums tiek dota 1 h laika, lai varētu
iepirkt visu, ko sirds kāro.**

Mums nekas nekāro, tāpēc ejam pa tirgu, kā ekskursijā, izejam
drusku ārā, lai pasēdētu kafejnīcā, apēstu kādu turku saldo un
izdzertu tēju.

Norunātajā laikā esam atpakaļ un ejam līdzī gidam uz nākoša-
jiem objektiem. Pa gabalu mums parāda mošejas, pieved pie
dažādiem obeliskiem, angļu valodā tiek pārstāstīta vēsture. Līņā
sīks lietutiņš, tāpēc savēlcam jakas, un mēģinām iet zem kokiem
vai nojumēm. Finālā mūs ievēd veikalā, kur augšējā stāvā ir kaf-
ejnīca, kas cienā ar vakariņām. It kā viss bija, zupa, otrs, salds,
bet nebija tik izsalcis, lai visu apēstu, un otrs likās tāds pavēss.
Pie galda Viesturs sāka runāties ar kaimiņiem, izrādās igauņi.
Tad arī es uzprasu dāmām, kas man sēž pretī, no kurienes, iz-
rādās puse grupa igauņu. Arī bijuši Gruzijā, un pēc līdzīga
scenārija, kā mēs, piedalās šajā ekskursijā. Stāstu atkal par mūsu
velobraucieniem, drusku paklausos, ko viņi stāsta. Pēc vakariņām
atvadāmies, viņi braucot atpakaļ uz lidostu, tur esot kaut kādi
kambarīši, kur varot pagulēt, saku, ka te taču Turcija, te ir arī lētas
viesnīcas, bet viņas neriskē.

Tā kā pirms dažiem mēnešiem jau biju Stambulā, centrā ap-
mēram orientējos, vedu savu grupiņu uz Karakoy rajonu. Lietus
nepārstāj, tas nēdaudz traucē baudīt vakaru. Pa centrālo ielu
brien nēskaitāmie tūristu bari, kā jau iepriekš biju redzējis, ik pa
laikam redzami armijas posteņi ar bruņu mašīnām.
Ielu malās, sasēduši uz trotuāriem, par naudu ģitāras strinkština
jaunieši. Ir jau pavēls, tāpēc nevienā krogā neieejam. Paejot dru-
sku tālāk, sameklējam taksi. Angliski neviens nerunā, bet rādot
telefonā adresi, un minūtes 10 pakomunicējot, sarunājam, ka
aizvedīs mūs uz viesnīcu par 90 turku lirām, apmēram 15 eur,
jābrauc ~ 25 km.

Ceļu atrast nav tik viegli, jo viesnīca atrodās jaunajā rajonā, un
ir miljons dažādu nobrauktuvju, aplū un krustojumu. Nēdaudz
pamaldoties, beidzot esam pie sava hoteļa. Ārpusē tai spīd
piecas zvaigznes!

▣ SALDĒJUMA PĀRDEVĒJS

Kāpjot ārā telefonu atstāju mašīnā, bet par laimi šoferis pama-
na un atdod. Tomēr no džinsu kabatām mana Revolut kartiņa
ir gan izkritusi. Hotelis smuks, apkalpošana izcila, šveicars at-
brauc mums līdzī, saslēdz visas gaismas, televizoru, noregulē
istabas temperatūru, ja, ko vajagot, lai tik pazvanot.

Uz galda man atstāta vēstule no viesnīcas administratora,
klāt pielikti augļi. Viesturam numuriņš ļoti patīk, pēc dušas
ietīnies baltā halātā salīdzina šo ar pārējām mūsu naktsmīt-
nēm, it sevišķi jau vagoniņā pie govs kūts Armēnijā.

FOTOGRAFĪ
Māris & Viesturs
VIETA
Turcija, Stambula

CELOJUMA TRĪSPADSMITĀ DIENA 0 KM

No rīta izsaucam taksi, kas atkal apmaldās trīs priedēs, un nevar atrast mūsu hoteli.

Laika maz, jo gulējām līdz pēdējam brīdim. Arī braucot uz lidostu, šoferis velk pa citu maršrutu, nevis ko man rāda google maps. Īsti nevar saprast vai viņš to dara speciāli vai nē, saka, ka google maps ved uz riņķi, jābrauc esot pēc yandex kartes. Īsti ticēt viņam negribās, un redzot, ka braucam pilnīgi pretējā virzienā, sāku protestēt. Katrā ziņā 35 km vietā nobraucam 50 km, ātrums reizēm ap 120 km/h, uzmirkšķinot ar ugunīm, lai vācās prom no ceļa, tie, kas velkās lēnāk. Apskatām vēl vienu Stambulas daļu,

šeit viss jauns un moderns, pilnīgs pretstats centram. Šoferis angliiski nerunā, tāpēc ar google translate paziņo, ka būs vēl jāpiemaksā par maksas ceļiem 30 liras. Ar 20 minūšu nokavēšanos esam lidostā, plānoto 80 liru vietā samaksājam 190, izskatās arī Uber nav glābiņš pret šādiem neplānotiem izdevumiem.

Diezgan raiti tiekam cauri visām pārbaudēm, un mums vēl paliek pāri laiks, lai iepirktu saldumus un polšu, Viesturs bija domājis, ka lidostā cenas ir līdzīgas, kā pilsētā, bet nebija iepriekš pamanījis, ka tie ir eiro, nevis 4x lētākās liras. Atkal mums modernā lidmašīna ar planšetēm, brokastis gan bez alus un vīna.

▣ DRAUGS ANDRIS VED MŪS UZ MĀJĀM

Maz latviešu, bet priekšā ir viena ģimenīte, ar meitu studentes gados. Vēlāk Viesturs man saka, ka viņu nepamet divaina sajūta, ka tepat latvieši, bet viņi mums nevelta ne mazāko uzmanību. Man sajūtas līdzīgas, jo līdz šim viegli ar visiem atradām kopīgu valodu, pat tad, kad bija jāsazinās tikai ar starptautisko roku un žestu valodu.

Jau pa logiem ik pa laikam redzējām, kā pārvieto mūsu bagāžu, tāpēc īpaša pārsteiguma nebija, ka to arī saņēmām. Latvijas muitnieks tik uzprasīja Didzim, vai ritenis jauns, uz ko Didzis beidzot uzsmaidīja un atteica, ka nu jau stipri palietots.

Mūsu draugs Andris drīz vien piedzen savu uber kruto Xtrail ar piekabi pie mūsu bagāžas, un tiekam aizvīzināti uz mājām.

Visi palīdz man uznest bagāžu līdz dzīvokļa durvīm, tā arī līdz šim vēl nav bijis. Mājās mani sagaida Muris, pārējie vēl skolā un darbā. Darāmā daudz: jānodzen bārda, jāpaēd, jāizpakojas, jāsakrūvē ritenis, jāaizved nomazgāt, jāatgriežas ikdienas dzīvē, rīt jābrauc uz darbu.

NOBEIGUMS

Tagad varu teikt, ka personīgi man, iespaidiem ļoti bagāts ceļojums.

Fiziski grūts, kā jau biju iepriekš plānojis. Vairāki posmi diezgan bīstami, kā, piemēram, pirmā un pēdējā diena pa stipri noslogoto šoseju, un viens no tuneļiem. Drusciņ pietrūka bezrūpības un parastas atpūtas.

Satikām dažādu tautību cilvēkus, neskaitot gruziņus, armēņus un turkus, runājamies ar poļiem, holandiešiem, vāciešiem, amerikāņiem, krieviem, igauņiem, latviešiem, azerbaidžāņiem, ukraiņiem. Uzzinājām, ko viņi viens par otru domā, ko par mums domā, sapratām, kā daudzi dzīvo, kāda apmēram ir politiskā un ekonomiskā situācija viņu un apkārtnes valstīs. Velosipēds nav tikai transporta līdzeklis, tas ir arī viens no veidiem, kā ceļot pa istam.

Kopā ar velosipēdu nobraukti: 907.36 km, pievarēti ~ 9653 augstuma metri.

“Lācis pavasarī un vasarā uzkrāj taukus, pēc tam ziemā tos sadedzina. Cilvēks dara otrādi.”

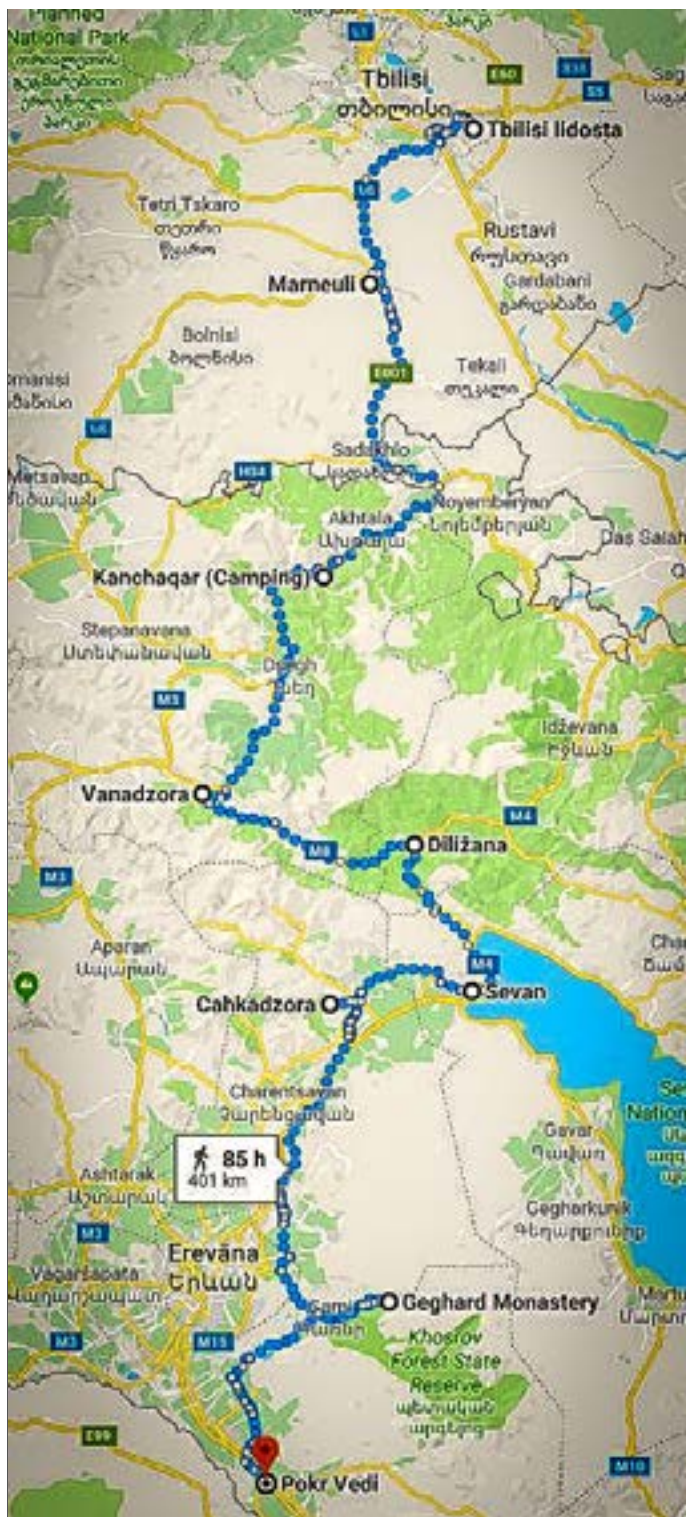
— Zirnis joko

FOTOGRĀFI

Māris & Viesturs & Bimba

VIETAS

Turcija, Stambulas lidosta, Armēnija, Erevāna, Latvija, Rīgas lidosta

PAR MANI

Pēdējos gados ar atmiņu paliek arvien švakāk, tāpēc cenšos visu pierakstīt vai nobildēt. Tā, kā parasti vislielākā interese par notiekošo ir tad, kad tas viss notiek, tāpēc vispirms visus tekstus un bildes, kuras reizēm vēl papildīnu arī video, nopublicēju feisbukā. Slikti ir tas, ka feisbuka lenta ātri aiztinas, un, tad paliek grūtāk kaut ko sameklēt, ja nu pēkšņi vajag kaut ko atpakaļ. Parasti jau nesavajagās, un viss aiziet pelnītā aizmirstībā. Tomēr ziemas tumšajās vakaros, ko vēl tumšākus padara briesmīgais COVID-19 vīruss, gribās kaut kā izgaist, kaut vai ar jau bijušajiem iespaidiem un ceļojumiem. Ceru, ka bija noderīgi un interesanti!

Adrese

Rīga,
Mārupe

Kontaktinformācija

Mob : (+371)29418326
Epasts : mkarklins55@gmail.com

PALDIES